

Aan flarden

Eerder verschenen van Paul van Dukenburg:

- Later als ik groot ben mag ik er zijn
- Gewapend tegen het duister
- Dorpsleven

Aan flarden

Paul van Dukenburg

Schrijver: Paul van Dukenburg
Coverontwerp: Paul van Dukenburg
Foto auteur: Michiel Fischer
ISBN: 9789465202099
© Paul van Dukenburg (2025)

*Ook vandaag weer
Verzamel ik mijzelf
Wie anders
Wacht zo geduldig
Om door mij
te worden
Opgeraapt?*

Enkele woorden vooraf

Zoals elke schrijver schijf ik, ik schrijf veel, erg veel. Dat was al zo voordat ik besloot een boek te schrijven, vele, korte schrijfsels vonden hun weg via fora, lotgenotengroepen en sociale media.

Omdat er weinig boeken waren waar ik herkenning in vond, besloot ik zelf maar mijn verhaal te doen, in een boek. Dat werd “Later als ik groot ben mag ik er zijn”, een autobiografie over het seksueel misbruik waar ik in mijn vroege jeugd mee te maken had.

Tijdens het schrijven van dat eerste boek, had ik een enthousiaste schrijfcoach, met schrijfopdrachten over luchtigere onderwerpen, om het schrijven mee te oefenen. Zo merkte ik wat schrijven met mij deed, hoezeer ik er van opbloeide. Dus bleef ik schrijven, niet langer over mezelf, maar gewoon uit plezier.

Ik kreeg de vraag om stukjes te schrijven voor een blad bedoeld voor lotgenoten. Af en toe deed ik mee aan verhalenwedstrijden. Ook bleven er gedichten uit mijn toetsenbord fladderen. Kortom, ik ontwikkelde een hardnekkige vorm van literaire diarree. Zodoende besloot ik daarvan het een en ander te bundelen. In dit boek laat ik mijn verzamelde flarden los. Het is hoe ik me vaak voel, vrolijk fladderend, maar soms ook behoorlijk aan flarden.

Zoals zoveel schrijvers, combineer ik het schrijven met een drukke baan. Door de krappe arbeidsmarkt ging de werkdruk steeds verder omhoog, totdat... ik thuis kwam te zitten met een burn-out en diverse onverwerkte trauma's. Hoewel het mij zelf nog het meest verbaasde, ging ik opeens in therapie, bij een psycholoog.

Wekenlang zat ik thuis, om tot rust te komen. Als je thuis zit, heb je erg weinig om handen, ik ging weer schrijven. Al snel merkte ik dat van schrijven de onrust alleen maar groter werd, om te ontspannen pakte ik een vergeten hobby op, ik ging tekenen. Daarom zijn er in dit boek, afgezien van mijn schrijfsels, ook tekeningen. Telkens met een bijbehorend gedicht en soms wat tekst, de taal van krijt, stift en kleurpotlood is immers beperkt.

Veel tekeningen zijn trauma-gerelateerd, net als de gedichten.

Het is ook vaak erg persoonlijk, gaat dus erg over mij en kan soms heftig zijn. Als je daar geen zin in hebt, moet je nu even doorbladeren.

De beschermengel

De eerste tekening is zonder gedicht, omdat ik eerst iets meer over mezelf ga vertellen. Niet heel veel hoor, mocht je meer van mij willen weten, dan kun je beter mijn autobiografie lezen. Afijn, toen ik met een burn-out thuis kwam te zitten ging ik weer tekenen. Ik wilde tekenen om tot rust te komen, dus wat ga je dan tekenen, of liever gezegd wie? Ik teken namelijk het liefst portretten.

Als kind heeft iedereen voorbeelden nodig, van mensen die hij of zij bewondert, zo iemand wilde ik tekenen, een voorbeeld. Ik ben gereformeerd opgevoed, daarom was ik mij als kind vaak bewust van hemel, hel en een leven na de dood. Uiteraard was ik vaak bezig met die bekende vraag:

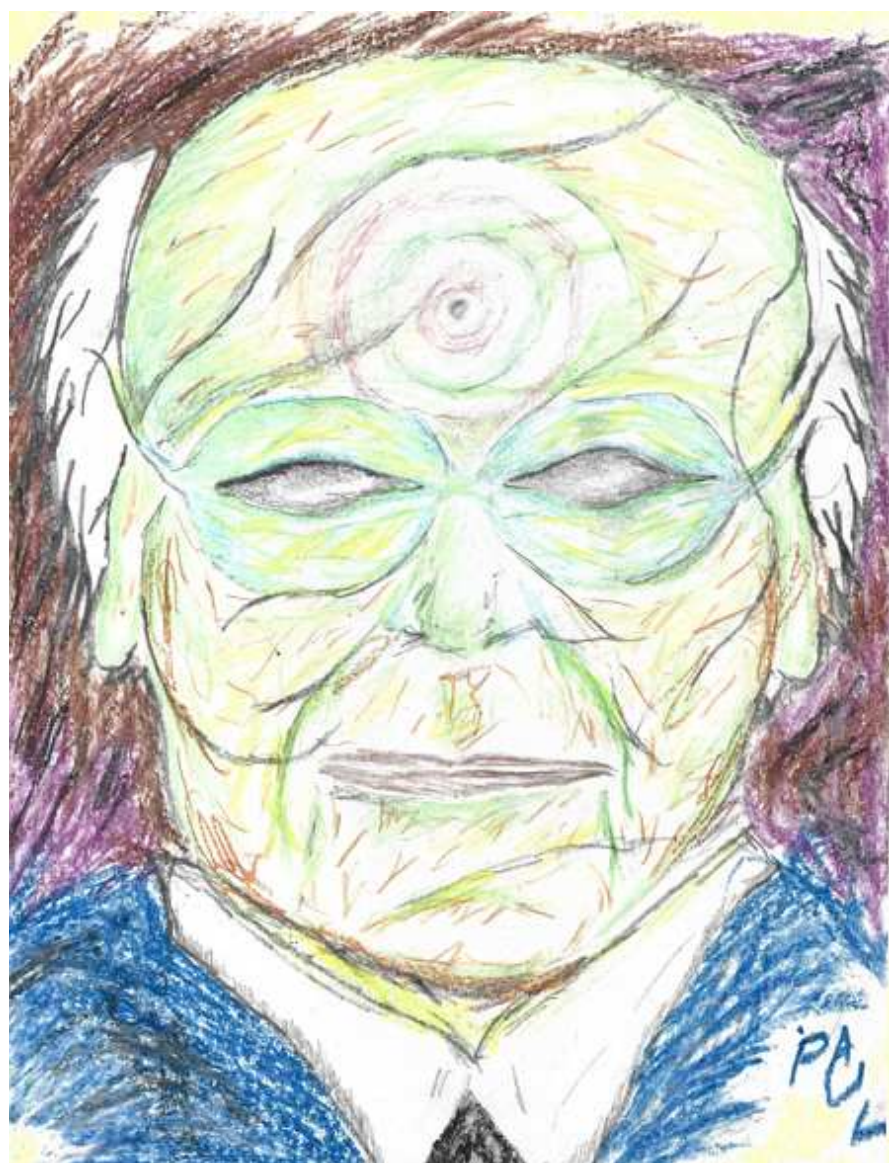
“Wat wil jij later worden, als je dood bent?”

Hemel en hel waren niks voor mij, want ik wilde later beschermengel worden, net als mijn grote voorbeeld, mijn oma van vaderskant.

Door haar te tekenen kreeg ik een beetje rust. Ook voelde ik de bescherming die zij mij, als beschermengel, altijd heeft gegeven en nog steeds geeft.

Bij toeval vond ik een foto van haar, genomen kort voor haar trouwen, voordat het duister in haar leven kwam. Die eerste tekening was nog met pen en een enkel kleurpotlood dat ik na lang zoeken vond. Toen de tekening af was, vond ik in mijn kast opeens een grote tekenkist, vol kleurpotloden, stiften, vetkrijt en zelfs pastelkrijt. Boekenkasten zitten vol fijne verrassingen! Al is de kans vrij groot dat ik die kist er zelf in heb gezet.

Toch zag ik het als een teken dat ik het geluk aan mijn kant had, ik durfde zelfs het duister eindelijk in de ogen te kijken. Dus tekende ik daarna mijn opa, met een gedicht over de laatste keer dat ik hem zag. Ikzelf was toen volwassen, in de kracht van mijn leven. Hij stond al op de drempel van het einde, zijn einde. Net als ik was hij gereformeerd opgevoed, daarom was hij bang voor de hel. Er was genoeg reden te geloven dat hij daar zou eindigen. Ik probeerde hem nog op te beuren, door te zeggen dat het daar best gezellig zou kunnen zijn. Hij werd er alleen maar angstiger van. Dus zei ik hem gedag en fietste snel naar huis. Kort daarna stierf hij.

Grandfather

You sell bibles so well
It is really absurd
How well you juggle
All the holy words

So you have these urges
You go to all the churches
Looking for forgiveness
And of course for business

To you a relative, a boy
Is nothing but a little toy
When you have too much time to kill
Being older makes you feel so clever
You know you can die and you will
But you can't hide who you are forever

It is time to welcome the shame
Now you're at home in the flames

A man, a little boy's drawing
My pencils gave you a pedestal
To show who you really are
And you are so f*cking genital

In de periode van die laatste ontmoeting met opa, draaide ik vaak een bepaalde CD, Camera Obscura van Nico, een Duitse zangeres. De combinatie van dat eenmalige contact met opa en enkele Duitse songs van Nico riep herinneringen op, aan hoe opa zijn ervaringen uit de oorlog naspeelde. Ervaringen uit het kamp waar hij als politieke gevangene gevangen zat. Het was vaak een soort seksspelletje, waarbij ik altijd de vrouw moest spelen. Ik was nog te jong voor een duidelijk ik-besef, zodat ik door die spelletjes meerdere persoonlijkheden ontwikkelde, enkele daarvan zijn vrouwelijk en erg jong. Toen die herinneringen kwamen, dacht ik, door die stem van een jong meisje in mijn hoofd, op een bepaald moment echt dat ik gek aan het worden was. De tekening erna is van een klant, waar opa mij een keer heen bracht. Toen was ik al veel ouder, dertien, al bijna volwassen, toch was die keer ook heel akelig.

The child within

Slowly the child awakes
As the silence breaks

She hears the echoes
Smiles at what the mirror shows

Safe in my lonely void
Is this really me
Or have I just
Become paranoid?

Eggs and sausage

All the boy has got
Is nowhere to go
There's the dark old sod
Eager to watch the show

In fear the boy cries
Into the ancestor's eyes

As the bleeding sausage
Is finally set to bloom
It doesn't mean much
To the customer of doom

In fear the boy cries
Into the ancestor's eyes

The whoremonger shows no mercy
For the little eggs in his hand
Black stains close the eyes
Darkness puts agony to an end

Tot nu toe gaan de tekeningen vooral over mijn grootouders van vaderskant, natuurlijk had ik ook ouders, die heb ik ook getekend. Mijn moeder was iemand die het altijd heel erg zwaar had, het leven drukte vaak zo zwaar op haar schouders, dat ze aan zichzelf al meer dan genoeg had. Dat kwam natuurlijk vooral door mij, want hoewel ik haar zoveel mogelijk ontweek, was ik een grote last voor haar.

Hierboven heb ik geprobeerd ons samen te tekenen, hoe het voelde toen ik bij haar een beetje bescherming zocht, omdat ik erg bang was toen ik opnieuw naar opa moest. Helaas was zij veel te druk was met andere dingen, zodat zij besloot dat het allemaal onzin was. Uiteindelijk bleek ik haar gelukkig niet nodig te hebben. Die keer lachte het toeval, mijn beste vriend in die tijd, mij toe. In de tekening op de volgende bladzijde zie je haar als jonge moeder.